

3) Der findes vitterlig mennesker, for hvem det at ytre sig frit er en livsnødvendighed. Selv om de nok udgør en beskedent minoritet, er de ikke samfundets ringeste borgere. Knægter man deres ytringsfrihed, bliver reaktionen fra dem ofte særdeles ubehagelig. Så er det billigere for samfundet bare at lade dem kæfte op.

§ 266 b benyttes i praksis alene over for personer, som landets magthavere af en eller anden grund ikke kan lide, mens for eksempel Socialistisk Folkepartis angreb på Sydafrikas lovlige regering eller Socialdemokratiets hetz mod nyttige produktionsvirksomheder og Danmarks Radios støtte til BZ'ere og kristianitter aldrig vil give anledning til, at der rejses tiltale.

Statsadvokaternes (og dommernes) politiske ståsted får nemlig stor betydning for, hvad der bliver katalogiseret som en straffelovsovertrædelse. For det fremgår da ganske klart af den offentlige debat, at partipolitiske tilhørsforhold har en dominerende betydning for, om en ytring anses for rosværdig eller som en forbryderisk overtrædelse af § 266 b. (Man sammenligner blot Birthe Rønn Hornbechs og overdyrlæge Riemanns udtalelser).

Som Hellmut Toftdahl skriver i Jyllands-Posten for 28. januar 1990, 2. sektion, side 13:

»... Fra nu af må tilfældige skøn, politisk ståsted, forum og sprogtone afgøre, hvem der anklages for diskrimination.« »Med loven er der givet grønt lys for forfølgelse af enhver, der ikke taler og skriver i salontonen...«

»Når retsvæsenet skal dømme om et emne som diskrimination, er retssamfundet prisgivet tidsåndens tilfældige, ofte modebetonede lune: Den sociale stemning, skabt af de toneangivende i medierne, bliver så afgørende for, om nogle føler sig stødt over en ytring. Ingen tager stilling til, om ytringen var sand, dvs. ærligt ment som udtryk for en værdiforestilling.

Så bliver den offentlige mening dikteret af den snes meningsdannende kulturdebattører, dette land kan fremvise. Ytringsfriheden reduceres til et spørgsmål om at holde sine meninger inden for gruppen, kliquen, sekten, hvis man ikke har den »rette« mening.

Hvor salontonen opretholdes ved jura og magt, henvises den afvigende mening til det underjordiske. Magtapparatet kan sagtens tilsløre virkeligheden med krav om stueren sprogføring, men det ændrer intet ved den virkelighed, som tilsløres.

Jo mere forbud og straf, des mere indædt bliver talen om de ting, der ikke må tales om. Således sniger totalitarismen sig ind, skjult bag humane fraser om at beskytte mindretallene. Sandheden kan ikke udrykkes ved lov, men den kan gøres til løgn, og så er jorden gødet for sandhedsvidnerne...

Læserbrevspalterne betyder mere for vort demokrati end både Folketing og domstole... Sagen... lugter langt væk af den sippede elitebornertheds forsøg på at få folkets røst lagt under censur.

Lad os blive fri for den diskriminationsparagraf. For det mentale klimas skyld. For ytringsfrihedens og demokratiets skyld.«

Det er aldeles horribelt, at en sådan lovbestemmelse stadig skal være gældende, og den må derfor væk.

Nogle hævder endog, at vi som sidegevinst til ophævelse af § 266 b opnår, at Danmark bliver smidt ud af en af de fjollede FN-konventioner, som vi – under det sædvanlige udbredte misbrug af skatteydermidler til dyre diplomatsammenkomster – er hoppet på. Som bekendt er vi havnet i bundter af pjatværk af den skuffe. Jo flere vi kan blive befriet for, des hurtigere, des lykkeligere for Danmark. Det gælder også den artikel 20, stk. 1, i FN-konventionen af 16. december 1966, som var det figenblad, som det skændige Folketing søgte at skjule sig bag ved den forargelige vedtagelse den 6. juni 1971.